

Socialistisk Arbejderavis

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 347 10. september, 2015] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

Nej til racisme og nedskæringer Ud med Løkke og DF

Folkebevægelse mod fremmedhad

Et parti for de kommende kampe

SYRIZA i Grækenland: Fra håb til nedskæringsparti

Læs side 3, 4, 5 og 6

Læs side 7

Læs side 8-9

Nyt studie

Kystbyer kan være druknet om få årtier

Tre meter vil havvandet stige inden for 50 år. Det er en ti gange hurtigere stigning end tidligere beregninger viser.

Af Marie Jæger

James Hansen, tidligere ledende klimaforsker hos NASA, har sammen med 16 andre forfattere netop offentliggjort et studie, som advarer om omfattende stigninger i havniveauet i skræmmende nær fremtid.

Det er åbenlyst, at en gennemsnitlig stigning i havniveau på tre meter, vil have omfattende konsekvenser i form af flygtningestrømme, konflikter og mangel på ressourcer.

Studiet konkluderer, at det er muligt, at jordens kystbyer skal tælle deres resterende levetid i årtier:

“Vi konkluderer, at fortsat høje udledninger vil gøre flere meters stigning i havets overflade uundgåelig, og at vi sandsynligvis vil se denne stigning inden for dette århundrede. Det er ikke svært at forestille sig de konflikter, der opstår i kølvandet på flygtningestrømme, og økonomisk kollaps kan måske gøre planeten uregerlig og dermed true civilisationens byggesten.”

Det tekniske...

Studiet peger på en hidtil undervurderet såkaldt feedback-mekanisme (faktorer, der bidrager til den globale opvarmning med en selvforstærkende effekt) i Det Antarktiske Ocean.

Her presser koldt smeltvand fra gletsjerne varmere saltvand ind under isen og forårsager en hurtigere opvarmning og afsmeltning af isen.

Trods studiets rædselsvækkende resultater, er det blot endnu ét i bunken af beviser for, at en hurtig nedbringelse af menneskers udledning af drivhusgasser er bydende nødvendigt.

Varmeste juli, varmeste år

Juli måned 2015 var den hidtil varmeste juli, der er registreret. Og alt tyder på, at 2015 vil blive det hidtil varmeste år.

Konkret betyder det fx:

- Sommeren 2015 bød på rekord-varme hedeølger i Pakistan og Indien – hver kostede 1000 mennesker livet.
- London slog i sommeren 2015 sin varmekord og satte en ny: 36,6 grader celsius
- Puerto Rico er rekordtørt, og historiske rationeringer af vandressourcer pålægges beboerne. 160.000 mennesker har kun adgang til vand hver anden dag.

Total opgiver skifergas-planer i Dybvad

Det franske olieselskab, Total, har annonceret, at de lukker prøveboringerne i Skæve nær Dybvad i Nordjylland permanent.

Total begrundede beslutningen med, at skiferlaget ikke har tilstrækkelig tykkelse til kommerciel gas. Med andre ord, vurderer Total ikke, at man kan udvinde skifergas med tilstrækkelig profit.

Det seneste års kraftige fald i olieprisen har sandsynligvis også bidraget sit til, at udsigterne til profit ved skifergasudvinding fremstår noget mere tvivlsomme.

Indtil videre har Total brugt 300 mill. kr. på prøveboringen ved Dybvad. På trods af det fortæller Totals danske talsperson, Henrik Nicolaisen, til Arbejderen, at man stadig overvejer at foretage målinger andre steder i Nordjylland med henblik på nye borer.

Kampen mod skifergas fortsætter!

Socialistisk Arbejderavis har talt med Benny Sørensen, som har været en aktiv del af protesterne omkring Camp Total Protest siden begyndelsen af marts.

“Vi fortsætter modstanden, indtil borepladsen er ryddet, genoprettet som mark og ligger rent og grønt som før. Protestlejren bliver liggende, og vi fortsætter vores aktiviteter som hidtil. Og vi holder øje med Totals videre planer.”

Det er det første Benny Sørensen fortæller mig, da jeg fanger ham på Total Protest Campens hovedtelefon.

Delsejr giver selvtillid

Han fortæller, at modstanden mod Totals prøveboringer kun er blomstret endnu mere op efter Total har droppet planerne om skifergas-udvinding ved Dybvad.

“Det er klart, at det giver større incitament til at fortsætte modstanden,” fortæller Benny. “Protesterne har betydet, at folk er blevet opmærksomme på, at det kan betale sig selv at sætte sig ind i ting og protestere, når det er nødvendigt.”

Totals kapitulation i Dybvad er kun en delsejr for Camp Total Protest. Slutmålet er et totalt forbud mod skifergas-boringer i Danmark.

Jeg spørger Benny, hvordan perspektivet for at opnå dette ser ud med en ny borgerlig regering:

“Det er selvfølgelig mere op ad bakke med en borgerlig regering. Men vi er nogle, der håber, at denne regering ikke får lov at sidde så længe.”

TTIP: En svinebinding af arbejdersejre

TTIP står til at blive gennemført i Danmark. TTIP-aftalen sætter internationale virksomheder og profit over staters politik og rammer miljø og arbejderrettigheder hårdt. Men den er ikke forhandlet på plads i Danmark. Derfor kan modstand stadig gøre en forskel.

Af Trond Poulsen

TTIP står for den Transatlantiske handels- og investerings-partnerskabsaftale mellem EU og USA.

TTIP gør det muligt for multinationale virksomheder at omgå alle nationale domstole og retningslinjer for forretningsførelse og arbejderrettigheder.

De kan, gennem en international voldgift, sagsøge nationalstater for ikke at overholde aftalens krav om profitabilitet. Det er et slag mod arbejdere i alle involverede lande.

Aftalen handler om meget mere end bare handelstilladelser. Den handler om magt.

For arbejderrettigheder og miljølovgivning bliver undervurderet, hvis de skader multinationales profitmuligheder, hvilket griske ejere altid vil kunne påstå.

Det er et enormt demokratisk problem, at forhandlingerne er foregået i hemmelighed – og et enormt menneskeligt problem, at firmaer vil kunne overtage den fulde magt med produktionen, miljø-påvirkning og arbejdsforhold.

Tyskland

I Tyskland har den været en realitet i en årrække, og den bliver brugt præcis så vilkårligt og aggressivt, som der lægges op til.

I 2014 var 40 procent af alle sager rettet imod udviklede lande og ofte på baggrund af, hvad mange vil mene er ganske almindelig offentlig regulering, der ikke havde noget at gøre med ekspropriation, vilkårlig behandling eller åbenlys diskrimination.

For eksempel valgte Tyskland i 2010 at nedsætte sine lokale miljøkrav til en udenlandsk energivirksomhed, da man ellers frygtede et meget omfattende erstatningskrav via ISDS på mere end en milliard.

TTIP-aftalen gør, at regulering af arbejderrettigheder og miljø-lovgivning bliver fastsat af lavest fællesnævner. For overalt hvor reglerne er strammere, vil virksomheder kunne sige, at det skærer

ind i deres ret til profit. Det kan vi ikke tillade!

Internationalisme og modstand

TTIP er, i sin essens, en overnational diktaturstat, styret af multinationale virksomheder. De får råderet langt ud over hvad enkelte lande kan kontrollere – og med den råderet tager de magten fra de landvindinger, der er gjort i enkelte lande.

Det gælder både miljøtiltag, arbejderrettigheder og produktionsforhold. Med indhold i aftalen, der lover “det højeste liberaliseringsniveau” og den stærkeste investeringsbeskyttelse, handler aftalen om at sikre investorer mod love og tiltag, der koster blot den mindste profit.

Dens over-nationalitet udstiller problemerne ved nationalisme og afgrænsning, lokal modstand.

Der skal en international modstand til at modstå en international overmagt. Vi skal samarbejde med kammerater og modstandere i alle lande, både i EU og udenfor.

Lande som Irland har vist vejen med massive protester. Vi skal gøre det samme.

Det mener vi

Folkebevægelse mod Løkke og DF

Hvilken befrielse at se, at der ud over Europa er titusinder, der i ord og handling viser deres utilfredshed med politikernes kyniske flygtningepolitik og racisme.

Selv om baggrunden er tragisk – en af de største flygtningekriser i nyere tid – så er omsorgen hos almindelige mennesker (i modsætning til de fleste politikere) ikke kun livsbekræftende. Den er også politisk vigtig.

Den er politisk vigtig på grund af den rolle, som flygtningepolitikken og racismen spiller for den herskende klasse. Eller mere præcist: For den herskende classes krisepolitik.

Afledning eller del-og-hersk

Flygtningepolitikken og racismen er for det første med til at aflede opmærksomheden fra mere reelle og seriøse problemer for de fleste mennesker: Arbejdsløshed, global opvarmning, social ulighed, nedslidte skoler og daginstitutioner osv. osv.

Den anden rolle er at fastslå, at nogen har mere ret til et ordentligt liv end andre. Eller kort sagt: Del-og-hersk.

Pointen er: Alle andre end hvide vest-europæere skal ikke regne med at have ret til noget som helst fornuftigt liv, hvis deres vej ufrivilligt skulle falde forbi.

Alle svækkes

Men hvis man omvendt tror, at alle hvide vest-europæere så har ret til et ordentligt liv, så glem det. – Sådan fungerer det ikke. Del-og-hersk-politikken svækker både hvide og ikke-hvide.

Del-og-hersk er beregnet på at forhindre, at det store flertal af arbejdere og fattige – uanset hudfarve og fødested – finder sammen i et fælles forsvar for retten til et ordentligt liv.

Den er en forudsætning for, at de herskende klasser kan gennemføre en krisepolitik, hvor de i forvejen fattige betaler til banker og eliten verden over.

Symbol-politik

Ved at udfordre den umenneskelige flygtningepolitik har titusinder af mennesker i praksis sat medmenneskelighed over politikernes del-og-hersk-politik.

I pressen hedder det sig, at disse mennesker er 'upolitiske'. Det lyder ikke særligt sandsynligt.

De fleste af dem ved godt, at de er oppe mod det politiske establishment. Modstanden mod de borgerliges flygtningepolitik er for mange et symbol på en bredere modstand mod de borgerlige.

Men de har endnu ikke fundet en ramme, hvorunder disse 'anti-establishment' handlinger og holdninger kan udvikle sig. Derfor kalder nogen sig 'upolitiske'.

Politik og organisering

I længden er 'upolitiskheden' ikke holdbar. Hvis magthavere og politikere skal udfordres, så er organisation og politik nødvendig.

Det betyder ikke parlamentarisk politik. Men det betyder, at man ikke kan nøjes med at udfordre politikernes manglende humanisme.

Det er nødvendigt at udfordre politikerne, når de siger: "Der er ikke råd." – Spørg fx til bankpakker og skattelettelser til de rigeste.

Demokratisk bevægelse

Det er nødvendigt at organisere 2, 5, 10 mange demonstrationer (og andre aktiviteter), hvis politiker-racismen skal stoppes. Det kræver en demokratisk struktur, hvis mange skal inddrages.

Og det er nødvendigt at gå bag om flygtningepolitik og racisme og begynde at diskutere, hvordan den umenneskelige krisepolitik kan stoppes.

Det er ikke nemme diskussioner. Men i en situation, hvor socialdemokraterne nægter at være i opposition til Løkke og DF, så er det højst nødvendige diskussioner.

Og det er umådeligt meget mere frugtbart end at sidde hjemme og jamre over den elendige tilstand i det parlamentariske landskab.

Sammen kan vi udvikle en reel folkebevægelse mod Løkke og DF!

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 7. september 2015 ISSN 1600-2687

EU: Krisen bruges til "reformer"

José Manuel Barroso (mens han var formand for EU-kommissionen) om hvordan de europæiske magthavere bruger krisen til at gennemføre brutale "reformer":
"Krisen endte med at give os det politiske momentum til at gennemføre forandringer, der før nedgangen havde været umulige at få igennem – nogle af disse forandringer var endda utænkelige."
Tale til EU-parlamentet, 20. januar 2014

"Kendsgerningen er, at en krise er en frygtelig tid at komme igen; og det er endnu mere en frygtelig ting at lade gå til spilde. Det er grunden til, at vi bruger denne krise som en enestående mulighed for at fremme en reform-dagsorden, der forlængst burde være gennemført."
Tale, 9. maj 2013

EU-afstemning:

Stem nej 6. december

Vi skal til folkeafstemning den 6. december om ændring af Danmarks rets-forbehold over for EU.

Af Charlie Lywood

Hvis der stemmes ja, indføres en tilvalgs-ordning, hvor Folketinget bestemmer fra sag til sag, om man vil indgå i et EU-samarbejde på retsområdet.

Lissabon-traktaten fra 2009 har givet et skub til

et endnu mere harmoniseret EU, specielt på retsområdet.

EU-partierne i Folketinget er bange for, at rets-forbeholdet vil skade Danmarks samarbejde med EU omkring politi-samarbejde – det såkaldte Europol. Derfor ønsker de en delvis ophævelse af retsforbeholdet, så det danske politi kan indgå fuldt i Europol. Men ikke på immigrations-området – hvorfor mon?

Der er ingen tvivl om, at et øget politisamarbejde på tværs af landegrænserne vil give politiet større magt og effektivitet til overvågning og efterforskning af det, man kalder "grænse overskridende" kriminalitet.

Nej til styrket politi

For socialister er politiet en del af den statsmagt, som borgerskabet har til at beskytte sig mod oprør fra neden. Derfor

ønsker vi ikke et styrket politi.

Politiets opgaver er ikke begrænset til at fange de stygge bagmænd bag narko- og menneskehandel. Det ville også blive brugt til at bekæmpe den "indre fjende" – protester, strejker, oprør. Og i den nuværende situation til at styrke Fort Europa og en mulig endnu hårdere kurs over for flygtninge og indvandrere.

Offentligt møde

Ja til flygtninge – Nej til nedskæringer! Hvordan vælter vi Løkke?

København: Torsdag 8. okt. kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34

Odense: Torsdag 22. okt. kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60

Århus: Tirsdag 20. okt. kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3

En travl måned i Racismefri By – Odense for Mangfoldighed

200 var på gaden den 5. august sammen med syriske asylansøgere i protest mod regeringens diskriminerende love.

Af Frank Rasmussen

De blev støttet af foreningen Link, med 400 medlemmer i Kerteminde, der støtter og hjælper flygtninge i deres lokalområde. De syriske flygtninge ville gerne fortælle, at de ønsker at bidrage til samfundet, og at de har gode uddannelser.

Den 21. august var et hold Racismefri By-aktivister på gaden for at samle underskrifter ind mod regeringens love og diskutere med folk. Der var god stemning og fin modtagelse.

Den 31. august havde SIAD (Stop Islamiseringen Af Danmark) meldt deres ankomst på Flakhaven for at demonstrere for "ytringsfrihed", som de mener muslimerne undertrykker.

Racismefri By – Odense for Mangfoldighed indkaldte til en mod-demonstration med et budskab om ligeværd, gensidig

respekt og tolerance.

Demonstrationen samlede 400 mennesker – unge, gamle og folk i alle farver. Vi havde gode talere af repræsentanter for de muslimske mindretal i byen og der var åben mikrofon, så de forskellige netværk og foreninger kunne fortælle om deres arbejde.

SIAD samlede 10-12 folk

Mandag den 31. august opdagede besøgende på den muslimske gravplads i Odense, at alle 50 grave var blevet smadret. Onsdag aften samledes 300 mennesker med lys ved gravpladsen for at vise sympati og støtte til ofrene.

Racismefri By Odense ønsker at lave en stor demonstration i Odense den 6. oktober, når Folketinget samles

Vi håber at kunne indlede et samarbejde med de mange nye netværk og enkeltpersoner i den fortsatte kamp mod regeringens racistiske politik.

Se mere om Racismefri By - Odense for Mangfoldigheds aktiviteter på www.facebook.com/mangfoldigodense

Nej til Støjbergs skræmmekampagne

Integrationsminister Inger Støjbergs planer om at "skræmme flygtninge væk" med annoncer i udenlandske aviser er blevet mødt med modstand.

Af Jesper Juul Mikkelsen, foto: Mette Kramer Kristensen

Socialistisk Arbejderavis har talt med Marianne Rosenkvist, en af initiativtagerne til kampagnen Velkommen til flygtninge – Nej til Støjbergs skræmmekampagne om kampagnen.

"På 14 dage indsamlede vi ca. 250.000 kr. fra omkring 2.000 bidragsydere. Vi har haft helsides annoncer i 3 aviser: Politiken i Danmark, The Guardian i England og Taz i Tyskland. Ud over

annoncerne har vi været i alle de store danske medier både de skrevne og TV.

Vi har desuden fået omtale og lavet interviews med amerikansk, russisk, fransk, engelsk, tysk ungarsk, svensk presse og flere, jeg ikke lige kan huske.

Og vi har fået opbakning fra politikere fra alle politiske partier, undtagen Dansk Folkeparti.

Derudover har der været en kæmpe opbakning på facebook! Vi er nu over 21.000 på vores facebook-side!

Jeg tror, grunden til den store opbakning er, fordi udmeldingerne fra regeringen og Dansk Folkeparti har været så meget over grænsen, at folk føler at det er nødvendigt at reagere."

Løkkens planer

Det er ikke kun over for flygtninge, at Løkke-regeringen viser sin umenneskelighed.

Af Jørn Andersen

Inden sommerferien indgik regeringen en kommuneaftale, der betyder, at de skal spare 2,4 milliarder kroner årligt. Det vil uden tvivl betyde velfærdsforringelser for børn, unge, ældre osv.

Kommuneaftalen fik bl.a. støtte fra Dansk Folkeparti og socialdemokrater. Var det det, deres vælgere stemte på?

Regeringen har i øvrigt fundet et nyt ord for deres nedskæringer. Nu hedder det "omprioriteringsbidrag".

Færre studiepladser

Også på uddannelsesområdet støtter DF regeringens "omprioriteringsbidrag". Her skal der spares 8,7 milliarder kr. over de næste fire år.

Ifølge uddannelsesminister Lunde Larsen og børn og unge-minister Trane

Nørby (begge Venstre), vil antallet af studiepladser på de videregående uddannelser "givetvis" falde.

Det er vist første gang i nyere tid, at en regering direkte går efter at uddanne færre studerende!

Fra de fattigste til de rigeste

Regeringen har mange andre planer: Kontanthjælpsloft, sænkelse af u-landshjælpen (fra 0,85 pct. til 0,7 pct. af bruttonationalproduktet) og fortsatte dagpenge-forringelser.

Til gengæld skal topskatten for den mest velbeslåede del af befolkningen sænkes fra 15 til 10 pct. (et særligt ønske fra Liberal Alliance).

Af en mindretals-regering er det et ret ambitiøst program.

Men regeringen kan glæde sig over, at hverken DF eller socialdemokraterne har tænkt sig at være opposition til disse velfærds-forringelser.

Læs også lederen side 3.

HVAD ER DER SKET SIDEN VALGET

Siden valget har der været mange aktiviteter på det antiracistiske område. Her forsøger vi at skabe et overblik ved at opridse nogle af de aktioner der har været.

Venligboerne – startede i november, men har nu aktiviteter i mindst 50 byer.

7. juni: ca. 200-300 samledes for at tænde lys og lægge blomster ved den muslimske gravplads i Brøndby, som havde været udsat for hærverk.

Juli: Annoncekampagnen "Velkommen til flygtninge": På 14 dage indsamler få aktivister 250.000 kr. fra 2.000 bidragsydere.

3. august: 100 i moddemonstration mod SIAD i Århus.

5. august: 200 på gaden i Odense mod regeringens diskriminerende love.

21. august: 650 i fredsring omkring Islamisk Trossamfunds lokaler i København NV efter racistisk brandattentat.

21. august: Århus: Mindst 300 i demonstration mod regeringens diskriminerende love.

25. august: 4400 underskrifter mod de diskriminerende love overrakt til Inger Støjberg.

26. august: "Flygtninge er også mennesker": 2000 demonstrerer i København.

30. august: 2000 i glædesring omkring Lyngbygaard på Djursland efter asylcentret for 3. gang bliver udsat for nazistisk hærverk.

31. august: 400 i moddemonstration mod SIADs forsøg på at markere sig i Odense.

12. september: Demonstrationer i Århus og København "RefugeesWelcome" som en del af en fælles-europæisk protest.

Allerede 1 måned før Folketingets åbning har 19.000 tilmeldt sig på facebook til demonstrationen 6. oktober: "Folkevandring for ordentlig behandling af flygtninge".

VENLIGBOERNE

- en anti-racistisk "folkebevægelse"

I november 2014 var de 14. Her ni måneder senere er der tusinder af medlemmer i facebook-grupper og for- eninger over hele landet og aktiviteter i 50 byer. En folkebevægelse er opstået under radaren på den etablerede anti-racistiske venstrefløj.

Af Bo Stefan Nielsen

Over det meste af Danmark er 'Venlighed' de seneste måneder blevet et begreb, som står i skærende kontrast til regeringens racistiske modvilje mod flygtninge.

Da nazister i august var trængt ind på flygtningecentret Lyngbygaard og havde skrevet racistiske slagord og malet hagekors på murene, var lokale borgere i Djursland hurtigt ude for at vise solidaritet med flygtninge.

En talsperson fra Venligboerne fortæller:

"Allerede efter en time tog folk afsted i biler med blomster og sagde til beboerne på asylcenteret, at sådan er vi ikke alle sammen."

En "upolitisk" bevægelse?

Som månederne er gået, og Venligboerne ifølge dem selv er blevet en "folkebevægelse", har der været en del debat blandt medlemmerne om politik. Dette er helt forventeligt, da det at være 'Venlig' i sig selv er et stille oprør imod de herskende politiske vinde.

På ledelsesniveau forsøges politik at holdes ude af grupperne. Der må ikke debatteres politik i facebook-grupperne.

I stedet holdes fokus på den praktiske - den del, de kalder "flygtningehjælp" - som typisk består i indsamling af møbler, tøj, computere osv., hjælp til at finde et job i lokalsamfundet, sociale sammenkomster, tage flygtningebørnene på fornøjelsesture osv.

Politisk diskussion er en del af en be-

vægelse, og mange som melder sig ind og oplever uretfærdighederne tæt på, vil helt sikkert ikke få mindre behov for at kunne formulere sig imod den herskende flygtninge- og udlændingepolitik.

Da Martin Henriksen i august udsendte en video, hvori han opildner til modstand imod, at danske børneinstitutionsbørn og flygtningebørn møder hinanden, blev et forslag i Venligboerne Dragør (Henriksens kommune) om at lave en manifestation i Venligbo-regi imod Henriksens racisme afvist af bestyrelsen.

Evt. politisk aktivitet måtte gøres udenfor Venligbo-regi.

Bevægelsen er stadig ny, og spørgsmålet er hvor længe, en ikke-politisk linje kan lade sig gøre? Særligt i en tid, hvor selve bevægelsens succes ikke kan ses adskilt fra den generelle vrede på bunden imod racisme og nedskæringer.

Også derfor er Venligboernes pludselige succes godt nyt.

Demonstration: Flygtninge er også mennesker

Den 26. august samledes 2-3000 på Nytorv i København til demonstration under parolen "Flygtninge er også mennesker", arrangeret af Bedsteforældre for Asyl.

Af Marie Jæger

Det var ikke kun det ganske imponerende fremmøde, der var specielt ved demonstrationen.

Vi blev alle rørt af demonstrationen på en måde, som vi sent vil glemme.

Det var ikke kun talerne. Selv om de gjorde deres til at slå fast, at vi er nået den grænse, hvor vi ikke længere kan se passivt til den hjerteskrærende menneskelige tragedie, som hver dag udspiller sig for tusinder og atter tusinder af mennesker, på flugt fra krig, kaos og elendighed.

Det var en stemning af sammenhold og seriøsitet. Det var den lyttende stilhed, der indfandt sig midt i larmende indre by, hver gang en ny taler gav sit bidrag fra demovognen.

Det var en følelse af, at almindelige mennesker er den kraft, der må sikre et minimum af menneskelighed i en tid, hvor racisme og fremmedhad når nye højder.

Der fandtes næppe en samlet idé om hvordan vi skal sikre dette. Ikke desto mindre var der utvivlsomt mange, der stillede sig selv netop dette spørgsmål og netop derfor lyttede så koncentreret til talerne i håb om svar.

folkevandring

- for en ordentlig behandling af flygtninge

6. oktober kl. 17.00

- den dag folkettinget åbner

København: Fra Rymsgade 53 (Udlændingestyrelsen) til Christiansborg

Alle har ret til et liv i sikkerhed #welcometodenmark.

Apropos
 aktuel
 flygtningekrise
 i Danmark

Stedmoderblomster trodser

Tunge fliser

Trodser truende skygger

Mørke kræfter

Pipler viljestærkt frem

Trods snævre cementrevner

Op mod lyset, solen, varmen

Ingen og intet kan standse

Små kraftfulde

Modstandsdygtige vækster

Overlever og blomstrer

På trods

Står sammen og lever

Fuldt og helt

I fælles farverig mangfoldighed!

- Ida Magelund

Århus: Demonstration mod diskrimination

“Aktionsgruppen mod diskrimination af flygtninge i lovgivningen” arrangerede demonstration på Rådhuspladsen i Århus den 21. august.

Af Konni Nørlem

Baggrunden er regeringens forråede flygtningepolitik, som bør ændres, så ligebehandling, respekt og anstændighed bliver visioner i lovgivningen frem for diskrimination og eksklusion.

Demonstrationen var en protest mod regeringens diskriminerende love (som blev vedtaget 26. august):

Der var stort fremmøde til demonstrationen, der bød på fællessang og musikindslag.

Find “Aktionsgruppen mod diskrimination af flygtninge i lovgivningen” på facebook.

Aktionsgruppen planlægger nye tiltag i protest mod de vedtagne lovforslag og opfordrer interesserede til at deltage i kommende møder. Kontakt Konni Nørlem, tlf. 3025 8692.

Håb for alle antiracistere

Lørdag den 22. august stod 700 mennesker i en fredsring hele vejen rundt om moskeen på Dortheavej i Københavns nordvestkvarter.

Det var et modsvar til det forsøg på at sætte ild på moskeen, som var sket ugen før. Der var en hjertevarm stemning af sammenhold og solidaritet på dagen. Det var en udsnit af det mangfoldige København, som var til stede.

Århus: Aktionsgruppens tilblivelse

“Aktionsgruppen mod diskrimination af flygtninge i lovgivningen” er en tværpolitisk aktionsgruppe, der opstod som reaktion på regeringens “Straksindgreb” med lovforslag om voldsomme stramninger af flygtningepolitikken.

Det drejer sig om:

L2: Indførelse af integrationsydelse (dvs. “kontanthjælp” på SU-niveau) for nytilkomne flygtninge med virkning fra 1. september 2015.

L3: Indførelse af optjeningsregler for at få fuld folkepension som flygtning. Kun ved 40 års ophold i Danmark efter det fyldte 15. år får en flygtning fuld folkepension. Øvrige får udbetalt en brøkdel af den fulde pension svarende til antal års ophold i Danmark.

L7: Genindførelse af optjeningsprincip for ret til børnetilskud og børne- og ungeydelse for flygtninge (dvs. først fuld ydelse efter 2 år i Danmark).

Gruppen mødte hurtigt stor interesse fra flere sider og iværksætter tiltag for at synliggøre protester mod fattigdomsskabende og diskriminerende lovgivning mod flygtninge. Første aktion var en protest-underskriftindsamling, der blev mødt med stor interesse over hele landet. 4387 underskrifter blev den 25. august overrakt til Beskæftigelses-, Skatte- og Integrationsministeriet.

MARXISME 2015

Marxisme 2015 er en politisk festival, der finder sted i København fra den 13. til den 15. november. En politisk festival fyldt med oplæg, debatter og chancen for at møde socialister fra andre dele af landet.

På Marxisme 2015 har vi sat en række hovedtemaer til debat:

Reform & revolution

Verden over har mange de senere år sat deres håb til den parlamentariske venstrefløj – fra SYRIZA i Grækenland og Podemos i Spanien til Bernie Sanders i USA og Jeremy Corbyn i Storbritannien. Vi kigger på SYRIZA og vores hjemlige Enhedslisten.

Et parti for de kommende kampe

Når arbejderklassen – forhåbentligt snart – igen begynder at slås, bliver der brug for et parti, der har fokus på kamp fra neden og ikke på parlamentariske studehandler. Vi kigger på, hvorfor et revolutionært parti er nødvendigt, og på enhedsfronten.

Hverken Moskva eller Washington

Fra Mellemøsten til Ukraine slås imperialistiske stormagter mod hinanden og mod folkelige oprør. I Sydøstasien optrapper både USA og Kina. Hvordan navigerer socialister i et kaotisk billede af krig og nationalisme?

Socialisme sådan!

Hvad er socialisme – revolution – arbejderklassen? Vi kigger på nogle af grundbegreberne i den revolutionære socialisme.

Efter valget: Kampen mod nedskæringer og racisme

Mens utilfredsheden med politikerne er tårnhøj, er den organiserede modstand meget lille. Vi kigger på udfordringerne under Løkke-regeringen.

Kvindekamp er klassekamp

Hvor kommer kvindeundertrykkelsen fra? Og hvad kan vi lære af den sidste store bølge af kvindekamp – i 1970'erne? Og hvor er vi i dag?

Kapitalismens barbari

Hvem er magtelisten + Kampen om klima og miljø.

Forbehold for ændringer i programmet

Der arbejdes stadig på at forbedre programmet – der vil ske (mindre) ændringer.

Fredag den 13. november

Tid	Salen
17.00-18.30	Hvem er magtelisten? <i>Kapitalismens barbari</i>
19.00-20.30	Islam - Vestens fjendebillede <i>Hverken Moskva eller Washington</i>

Lørdag den 14. november

Tid	Salen	Lokale 1	Lokale 2
10.00-11.15	Imperialistiske verdensorden i dag <i>Hverken Moskva eller Washington</i>	Hvad er socialisme? <i>Socialisme sådan!</i>	
11.45-13.00	Hvorfor går DF frem? <i>Efter valget</i>	Hvad er en revolution? <i>Socialisme sådan!</i>	Enhedslisten – hvordan? <i>Reform & revolution</i>
14.00-15.15	Håbet om Syriza <i>Reform & revolution</i>	Hvem er arbejderklassen? <i>Socialisme sådan!</i>	Kvindeundertrykkelse – et relativt nyt fænomen <i>Kvindekamp er klassekamp</i>
15.45-17.00	Hvorfor et revolutionært parti? <i>Et parti for de kommende kampe</i>	Kampen om klima og miljø <i>Kapitalismens barbari</i>	Uddannelse – nedskæringer og modstand <i>Efter valget</i>
19.00-20.30	Kampen mod racisme og nedskæringer – hvordan vælter vi Løkke? <i>Efter valget</i>		
20.30-01.00	Fest		

Søndag den 15. november

Tid	Salen	Lokale 1
10.00-11.15	Revolution & kontrarevolution i Mellemøsten <i>Hverken Moskva eller Washington</i>	
11.45-13.00	Enhedsfront – fra smågruppe til kamp om magten <i>Et parti for de kommende kampe</i>	Fra kvindekampen i 1970'erne til i dag <i>Kvindekamp er klassekamp</i>
13.15-14.45	Modstand mod racisme og diskrimination <i>Efter valget</i>	
14.45-15.00	Afslutning	

ET PARTI FOR DE

KOMMENDE KAMPE

Gennem godt 100 år har vi set snesevis af oprør og revolutionsforsøg. De fleste led nederlag, fordi der var for få socialister, eller fordi de var for forvirrede.

Af Jørn Andersen, foto: wikipedia

Uanset om man er ny eller gammel socialist, er der to afgørende spørgsmål, man bliver tvunget til at tage stilling til: Hvilken kraft i samfundet kan vinde kampen for socialisme? Og: Hvordan skal socialister organisere sig?

I det 21. århundrede er det første spørgsmål ret let at besvare: Arbejderklassen er den største klasse. Den er en global klasse. Og den er en klasse, der i praksis arbejder mere eller mindre kollektivt. (Se også bagsiden.)

Selv om den kan være ideologisk splittet og i defensiven – som i Danmark i dag – så har den igen og igen i historien vist evnen til at udfordre kapitalens magt.

Når det sker, kan overgangen fra tilsyneladende passivitet og underkastelse til storstrejker og oprør være meget kort. Lang tids ophobet og sammenbidt utilfredshed kan – af “tilfældige” begivenheder – udløse masseprotester.

Kamperfaring

En arbejderklasse, der i længere tid ikke har været i kamp, har kun en svag kollektiv erindring om erfaringer fra tidligere kampe: Hvordan er det bedst at organisere sig? Hvad er arbejdsgivernes eller regeringens “tricks”? Hvem kan man stole på – og hvor skal man være på vagt? Osv., osv.

Nogle af disse erfaringer findes i de organiserede dele af klassen: I fagforeninger og den politiske venstrefløj.

Men ofte er den slags organiseringer også hårdt mærket af lang tid med få kampe. Mange er påvirket af ideer om, at det ikke er arbejderklassens egen kamp, der er nøglen til forandring – men parlamentarikere og fagbureaukrater.

Arbejderklassen risikerer altså at skulle bryde ud af en lang passivitetsperiode

uden kollektive kamperfaringer.

Men det er ikke det eneste problem.

Reformisme og fagbureaukrati

Mangel på friske kamperfaringer betyder ofte, at arbejderklassen ikke erkender sin egen styrke. Og det er der mange, der gerne vil bekræfte den i.

Stillet over for et pludseligt udbrud af arbejder-protester vil magthaverne appellere til at “få ro på” og tilbyde mindre indrømmelser. Hovedparten af fagtoppen vil istemte samme melodi.

De appellerer til den reformisme, der naturligt nok er ideologisk dominerende i størstedelen af arbejderklassen – især efter en lang periode uden kollektiv kamp.

Reformisme betyder kort fortalt: Det er ikke jeres egen styrke, der kan skabe forandring. Overlad det til os (parlamentarikere og fagtoppen). Eller mere kontant: Pas jeres arbejde og stem på os!

Men efter en længere periode uden kamp har de fleste arbejdere også oplevet, at hverken parlamentarikere eller fagtoppen har været i stand til at levere forbedringer – eller bare stoppe forringelserne.

Problemerne

Lad os opsummere problemerne:

Når arbejdere går i kampe efter lang tids passivitet, kan kampene udvikle sig meget hurtigt. Men arbejderklassen vil være svækket af mangel på kollektive kamperfaringer.

Og den vil stå over for behovet for afklaring i egne rækker: Typisk vil et mindretal satse på at opbygge egne kræfter, mens flertallet gerne vil tro på fagtop og parlamentarikere.

Den sidste holdning vil få støtte i pressen, hos mange fagforenings-funktionærer og også blandt mange arbejdere, der ikke er i kamp.

Hvordan kan det kampvillige mindretal vinde opbakning – mod presse, fagbureaukrater, parlamentarikere og usikkerhed i egne rækker?

Eller: Hvor er det politiske alternativ til den kompromisløse, som i mange år ikke

har leveret resultater?

Revolutionært alternativ

Når ‘det kampvillige mindretal’ begynder at organisere, efter at arbejdere i tusindtal er gået ‘på barrikaderne’, så vil de fleste i den situation tænke: “Havde vi dog bare haft en lidt stærkere organisation!”

Når tusinder af arbejdere går i kamp, så er revolutionære organisationer på 50, 100 eller 200 oftest ret ligegyldige (hvis ikke de kan vokse meget hurtigt).

Derfor mener vi i Internationale Socialister/ISU, at den vigtigste opgave for socialister i dag er at opbygge et stærkere revolutionært alternativ til de kommende kampe.

Forberedelse

Vi er overbeviste om, at arbejderklassen igen, inden alt for længe, vil komme på banen. Og vi vil bruge tiden, indtil det sker, til tre ting:

1. Gå på gaden og på uddannelsessteder og arbejdspladser med Socialistisk Arbejderavis for at diskutere med dem, der synes, der er behov for et politisk alternativ til den parlaments-orienterede venstrefløj.

2. Uddanne hinanden i klassekampens historie og teori, så vi kan navigere, når tingene begynder at rykke.

3. Tage små initiativer – fx mod politiker-racismen – som kan træne os i at organisere protester og modstand for andre end os selv.

Hvis vi er forberedt til de kommende kampe, kan vi begynde at udfordre reformismens og kompromis-politikens dominans i arbejderklassen – og dermed gøre arbejderklassen bedre i stand til at gå i offensiven.

Hvis du også vil være med, når arbejderklassen igen viser muskler, så deltag i forberedelserne – bliv medlem af Internationale Socialister/ISU.

Læs også udtalelser fra IS/Us landsmøde i januar på: socialister.dk/landsmoede/2015_01

ET PARTI FOR REVOLUTION

En revolution adskiller sig fra kampen om mindre indrømmelser eller reformer derved, at det er alt eller intet: Arbejderklassen vinder alt – eller taber alt.

Derfor er en revolution også en proces. En proces, hvor større og større dele af arbejderklassen på egen krop gør sig erfaringer med sejre og nederlag, med egen og modstanderens styrke og svagheder.

Og det er en proces, hvor et flertal i arbejderklassen begynder at erkende, at svaret ikke er kamp for forbedringer, men kampen om magten i samfundet.

Undervejs i den proces vil arbejderklassen have opbygget egne magtorganer – som vi fx kan kalde arbejdsråd – der er under dens demokratiske kontrol, og som indeholder forskellige politiske strømninger.

Opstanden

Der vil altså være to magter i samfundet: På den ene side arbejdernes magt – gennem arbejdsråd og delvis kontrol af nogle arbejdspladser. På den anden side de gamle magthaveres stat og resterne af deres økonomiske magt.

En sådan situation er selvfølgelig ustabil. Spørgsmålet er: Hvem går i offensiven og er stærk nok til at smadre den anden magt?

I en sådan alt-eller-intet-situation er det afgørende, at der er et revolutionært masseparti i arbejderklassen – og bredere i samfundet – hvis opstanden skal lykkes. Der er ingen andre til at organisere ledelsen af opstanden.

Fraværet af et revolutionært masseparti har været den hyppigste årsag til revolutionære opstandes nederlag gennem de seneste 100 år.

Derfor bygger vi ikke kun et parti for de kommende kampe. Vi bygger også et parti for revolution.

LÆS MERE PÅ MODSTAND.ORG

Colin Barker: *Opstande gennem 20 år*, 44 sider, 15 kr.

Steve Wright: *Den russiske revolution*, 27 sider, 15 kr.

Tony Cliff: *Lenin I: Building the Party*, 398 sider, 125 kr.

Leon Trotskij: *History of the Russian Revolution*, 1295 sider, 330 kr.

Da uret den 30. juni 2015 hastigt tikkede mod midnat, og forfaldsdatoen for Grækenlands afdrag på 26 milliarder kroner til den Europæiske Centralbank, var ved at udløbe, havde politikere, økonomer og medier over hele Europa travlt med at agere talsrør for 'institutionerne', bedre kendt som Troikaen.

Af Bo Stefan Nielsen, foto: Tilemahos Efthimiadis, flickr.com

I Politiken herhjemme lød det for eksempel, at "Hvis Grækenland var et firma, ville det være gået konkurs og have drejet nøglen om for længst."

Men som alle ved, er Grækenland ikke et firma. Grækenland er heller ikke en person – eller et folk, der er i samme båd og deler de samme interesser, for den sags skyld.

Den overfladiske fremstilling af Grækenland, oftest krydret med dén slags tendentøse generaliseringer, er en afspejling af den herskende klasses ideologi.

Politiken mener med andre ord, ligesom Troikaen, at 'Grækenland' så at sige selv er ude om det og må tage sig sammen, eller tage sin straf.

Hvor statsgælden kom fra

I årene efter, at den fascistiske militærjunta var blevet væltet, opbyggedes den græske velfærdsstat. Først med det konservative parti Nyt Demokrati ved magten, og fra 1981 det socialdemokratiske PASOK med Papandreou senior ved roret.

Hverken borgerlige regeringer eller den reformistiske venstrefløj formåede – eller ønskede – at få overklassen til at bidrage til opbygningen af en sund økonomi. Landets hovedrige skibsredere var i mange år de facto fredede fra at betale skat.

Den græske stat ophobede de første tre årtier en statsgæld, hvis omfang var ukendt udenfor Grækenland. Da Grækenland i 2002 blev indlemmet i Euro-samarbejdet, var det med sminkede tal, viste det sig senere.

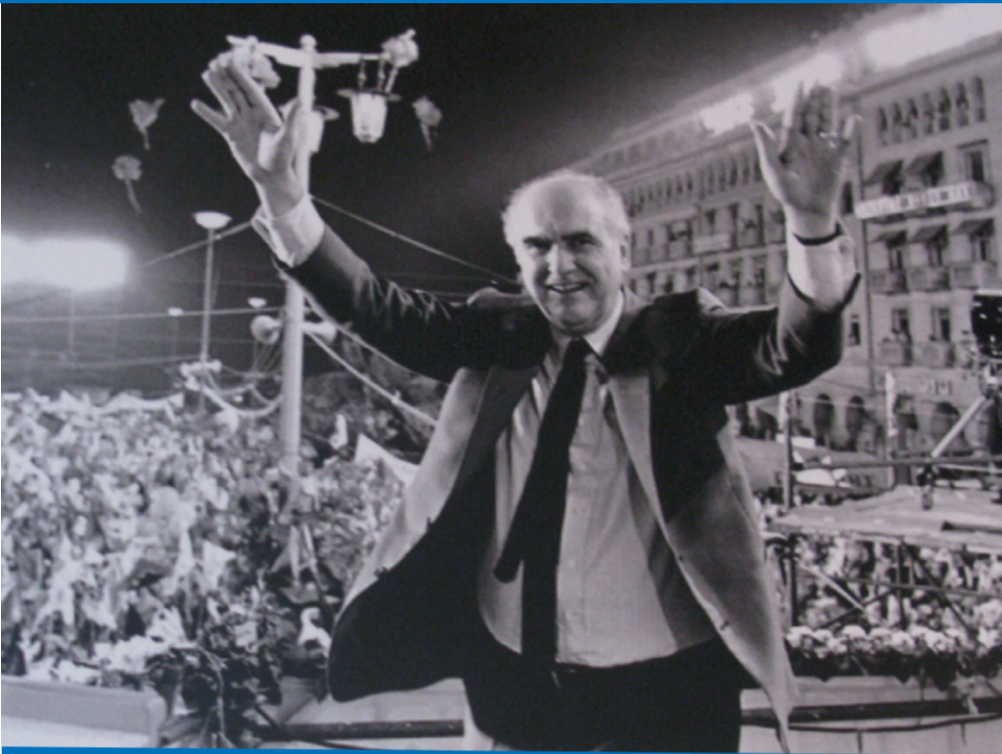
Dette er de senere år blevet et argument fra Troikaen og dens mikrofonholdere for, at 'grækerne' selv er skyld i deres vanskeligheder.

Statsgælden voksede for alvor, da europæiske banker op gennem nullerne lånte

GRÆKENLAND:

HVIS GÆLD?

ET KLASSESPØRGSMÅL

Det lykkedes aldrig Andreas Papandreou at få landets rige skibsredere til at betale skat.

den græske regering milliarder i en satsning på hurtig vækst. Grækenland var særligt profitabelt, fordi euroen var bundet til stærke økonomier som den tyske.

Men efter krisen i 2007-08 ville bankerne have deres penge tilbage, hvilket var rigtig dårlig timing for Grækenland. Den forventede vækst udeblev, den græske økonomi svandt kraftigt ind under recessionen, og skatteindtægterne faldt.

Af frygt for, at Grækenland ikke kunne tilbagebetale lånene, begyndte bankerne at kræve højere og højere renter.

Det blev til en ond spiral, hvor flere penge forsvandt ud af statskassen end der kom ind, hvilket igen betød, at staten på et tidspunkt, da den internationale kapitalistiske krise uddybede hullet i statskassen, ikke længere kunne følge med på tilbagebetalingen af lån.

I 2010 blev græske statsobligationer som resultat heraf stempet som 'junk'. I den internationale finansverden svarer dét stort set til at blive smidt i RKI.

Papandreous socialdemokratiske regering ville stadig ikke tage pengene fra lan-

dets skatteunddragende kapitalistklasse, men bad i stedet EU og IMF om en økonomisk redningspakke, sidenhen kendt som det første 'memorandum'.

Nødhjælp til bankerne – intet til arbejderne

Redningspakkerne blev reelt en redning af bankerne. Som den Nobel-prisvindende økonom Joseph Stiglitz skrev i ugen op til 'Oxi'-folkeafstemningen om låneaftalen:

"Næsten ingen af den enorme mængde penge udlånt til Grækenland er faktisk endt dér. De er gået til at betale private kreditorer – herunder tyske og franske banker. Grækenland har intet fået andet end en almisse, men har betalt en høj pris for at bevare disse landes banksystemer.

IMF og de andre "officielle" kreditorer behøver ikke de penge, der indkræves. Under et business-as-usual-scenarie, vil de penge, der modtages højst sandsynligt bare blive udlånt ud igen til Grækenland."

Det tredje memorandum, som Syriza-regeringen nu har fået stemt igennem i parlamentet med hjælp fra de tidligere regeringspartier, er det hidtil værste og en regulær katastrofe for græske arbejdere i form af nedskæringer, fyringer og privatiseringer.

Som en del af aftalen er Grækenland nu under administration af institutionerne, som straks rykkede ind i kontorer i landet og igangsatte angreb på lønninger og pensioner.

Gældens klassekarakter

Som Internationale Socialisters græske søsterparti SEK siger det i en udtalelse om det tredje memorandum:

"Det fastholder byrden af en gæld, der ikke kan tilbagebetales – en gæld skabt af kapitalisterne og deres banker, som arbejderne ikke har et ansvar for.

På grund af klassekarakteren af det nye memorandum, kopierer regeringen den samme antidemokratiske taktik, som dens forgængere, der nu er dens allierede i parlamentet."

Nye muligheder for den græske venstrefløj

Det kommende efterår i Grækenland kommer højst sandsynligt til at betyde flere og hårdere sociale kampe, når nedskæringer og privatiseringer som følge af den nye låneaftale skal iværksættes.

Af Anders Bæk Simonsen

Syrizas storhed og fald har betydet et helt nyt politisk landskab på flere niveauer.

Først og fremmest har dannelsen af Popular Unity (PU) vakt en del opsigt. PU er et split fra Syriza der indtil videre består af 25 parlamentsmedlemmer fra Syrizas Venstreplatform.

De har fået opbakning fra andre venstrefløjsgupper, og arbejdet med at vinde folk fra de enkelte Syriza-afdelinger over til PU er på dagsordenen.

PU er i sin essens ikke meget forskellig fra Syriza. De hævder, at de repræsenterer det ægte eller oprindelige Syriza fra før

2013, da det ikke var ét samlet parti, men mere havde karakter af en bevægelse. Ønsket om det oprindelige Syriza er kombineret med de erfaringer som udviklingen af Syriza har givet dem.

Man kan opsummere de erfaringer som følgende:

Man skal stoppe med at betale på gælden fra start – modsat hvad Syriza gjorde – bryde med låneaftalerne også selvom det betyder et brud med euroen og konfrontation med EU.

I sådan en situation, hvor Den Europæiske Centralbank truer med at tilbageholde pengene, vil man have en Plan B klar for at overgå til drakme.

Men målet er hverken en udmeldelse af EU, en total nægtelse af gælden eller skridt mod socialisme. Truslen om overgang til drakmen er ifølge Stathis Kovelakis fra PU en taktisk manøvre for at få investorerne til at nedskrive en stor del af gælden, da en gæld i drakme ikke er noget værd for investorerne.

Ligesom Syriza handler PUs strategi om at forhandle med EU og få dem til at nedskrive gælden – men denne gang med en Plan B modsat Syriza.

Hvilket alternativ?

Der er dog både et problem med forhandlingsperspektivet og deres Plan B.

For det første er det svært at se, hvad der skulle have ændret sig hos 'Institutionerne' siden Syrizas nederlag i forhandlingsstrategien.

Med baggrund i erfaringerne fra Syrizas forsøg, virker det næsten mere realistisk, at EU på den ene eller anden måde vil kuppe en ny græsk regering, der sætter sig i spidsen for et opgør med EU's sparepolitik, end at de accepterer en stor nedskrivning i gælden.

Et antikapitalistisk program

Dannelsen af PU er et vigtigt skridt fremad, da det i udgangspunktet giver en bredere venstrefløj, der er klar til at

bryde med Institutionerne, lånepakken og euroen.

Den antikapitalistiske front Antarsya tilbød en fælles valgkampagne med PU under en antikapitalistisk platform – såsom at bryde med EU og iværksætte arbejderkontrol. Det ville trække spørgsmålet om gælden væk fra forhandlinger og mod arbejderklassens egne aktiviteter.

Antarsyas anseelse og styrke voksede betydeligt under sommerens folkeafstemning om låneaftalen, da det var den eneste organisation, der reelt mobiliserede og kæmpede for et OXI.

Forslaget blev afvist af PU, men Antarsya vil fortsætte med at arbejde for en fælles front mod nedskæringer og privatiseringer.

SYRIZA: Fra venstrefløjens store håb til nedskæringsparti

SYRIZA voksede ud af krisen og de sociale kampe i Grækenland og er i løbet af de sidste par år blevet set som modellen for venstrefløjen i hele Europa.

Af Anders Bæk Simonsen,
Illustration DonkeyHotey, flickr.com

Det kan bl.a. spores i dannelsen af Left Unity i England og Enhedslistens udvikling herhjemme.

Men hvordan kan det være, at et parti der er formet af modstanden mod Trojkaens nedskæringspolitik, udskev en folkeafstemning og anbefalede et OXI (Nej) til den forelagte låne-spareraftale fra EU og IMF, få uger senere endte med at stemme for de samme institutioners seneste og endnu værre aftale?

Et modstridende projekt

SYRIZA er et modsætningsfuldt projekt. På den ene side ønsker man at tale den europæiske herskende klasse – repræsenteret af EU og IMF – til fornuft.

Det vil sige at bryde med den entydige nedskæringspolitik, der ifølge IMF's egne rapport kun vil forværre Grækenlands krise og øge gælden. Det skulle ske ved at lette de samlede udgifter til afdrag og rente på op mod 50 pct.

Det vil ifølge SYRIZA give et rum for at igangsætte investeringer og imødegå den sociale katastrofe, som følger af krisen.

På den anden side lovede SYRIZA den græske arbejderklasse, at de kunne gøre op med nedskæringer, privatiseringerne og håbløsheden ved at stemme på SYRIZA.

Denne mulighed benyttede arbejderklassen sig af hver eneste gang det var muligt ved først at stemme SYRIZA til regeringsmagten, og derefter ved det overvældende OXI til låneaftalen i slutningen af juni.

Konklusionen er, at det hverken er lykkedes at tale den herskende klasse til fornuft eller at gøre op med sparepolitikken selvom regeringen har fået et stærkt mandat af befolkningen.

Venstrereformismens navitet

Men hvis vi skal forstå Syrizas svigt overfor den græske befolkning, er det ikke nok at pege på ledelsen svigt ("forræderiet") eller den enorme afpresning selvsamme ledelse har været udsat for af den europæiske herskende klasse ("kuppet mod den folkevalgte regering").

Sandheden er, at det var åbenlyst allerede inden SYRIZA vandt regeringsmagten, at en SYRIZA ledet regering vil blive udsat for et fuldstændigt massivt (udemokratisk) pres fra hele den herskende klasse.

Troen på at Institutionerne – ledet af den tyske regering – ville give indrømmelse under en dyb, dyb økonomisk krise og dermed risikere at "inspirere" de andre europæiske befolkninger til at stemme på anti-nedskæringspartier var naiv.

Der er intet den europæiske herskende klasse hellere vil end at give håbet om et

alternativ til nedskæringer et ydmygende nederlag.

Ingen plan B

Adskillige gange og fra mange forskellige positioner blev der spurgt til om SYRIZA havde en Plan B i tilfælde af, at Institutionerne ikke vil give sig. Og aldrig kom der et samlet klart svar fra SYRIZA. Det man så var i stedet, at SYRIZA allerede inden de vandt vinterens valg var begyndt at give efter i spørgsmålet om hvor meget af gælden der var legitim.

Syriza karismatiske unge leder, Tsipras, var på "kommende statsmands-tour" og trykkede hænder og førte samtaler med verdens ledere herunder den ekstreme zionistiske præsident i Israel, Nethenyahu, og Egyptens morderiske diktator Al-Sisi.

Signalet til den herskende klasse var tydeligt: I har intet at frygte med en SYRIZA-

ledet regering!

SYRIZAs strategi var en-strengt og lagt an på forhandlinger med den herskende klasse selvom der ikke var noget at forhandle om. Aldrig blev spørgsmålet om arbejdermagt udfoldet, som et alternativ til forhandlingerne med Institutionerne.

Sommerens afstemningen om lånepakken viste, at arbejderklassen selv under trusler om fødevarerangel, fyringer, social og økonomisk katastrofe ikke ønskede at fortsætte krisepolitikken.

Selv mainstream kommentatorer anerkendte, at det var den mest klassesdelte afstemning man havde set i Grækenlands historie. De få overklassekvarterer viste omkring 70 procents opbakning til et "JA" druknede i et hav af OXI stemmer også omkring de 70 procent i de mange arbejderkvarterer.

Det tredje memorandum

Den nye aftale mellem den græske regering og 'Institutionerne' betyder, at Grækenland skal sælge ud af statslig ejendom for den svimlende sum af 373 milliarder danske kroner, skære i pensioner og anden velfærd.

Privatiseringsplanerne er styret af et råd, hvor repræsentanterne fra 'Institutionerne' og ikke den græske regering har flertal. På samme måde er statens statistiske institut og styrelsen for skatteinddrivning underlagt Institutionernes kontrol.

SYRIZAs Fald

Næsten 80 procent af befolkningen er utilfredse med Tsipras regeringstid og 70 procent af befolkningen mener, at den nye lånepakke vil betyde hårdere økonomiske angreb sammenlignet med de to foregående lånepakker.

Syriza ser ud indtil videre ud til at få omkring 25 procent af stemmerne i det kommende valg, cirka 11 procentpoint færre end sidst. Over 12 procent af de adspurgte vidste ikke, hvad de ville stemme.

Ni måneder efter: Læren af SYRIZAs kapitulation

SYRIZAs fremgang og valgsejr i januar har gav håb til og inspirerede millioner af almindelige mennesker verden over. Efter ni måneder i regeringskontorerne står de foran et parlamentsvalg, som de ikke ved, om de vinder eller taber.

SYRIZA blev valgt ind på et opgør med den brutale nedskæringspolitik, som Trojkaen og de tidligere regeringspartier havde ført.

Efter kun ni måneder har SYRIZA indgået en nedskæringsaftale, som er endnu mere brutal end nogen af de foregående.

Nederlag

SYRIZA er blot det nyeste af talrige eksempler på, hvordan en strategi om at skabe forandringer gennem parlamentet, uden mobilisering af almindelige mennesker, gang på gang lider nederlag.

Spørgsmålet for venstrefløjen – i Grækenland og internationalt – er nu, hvordan

man vil tage ved lære af SYRIZAs kapitulation. Det kræver ikke bare en "bedre" eller "klogere" forhandlingsstrategi, som Folkeenheden (venstresplittet fra SYRIZA) lægger op til.

Det kræver, at man flytter fokus fra lukkede forhandlingslokaler ud til mobilisering blandt almindelige mennesker med udgangspunkt i arbejdspladserne.

Men den vigtigste lære er, at det er nødvendigt, at der bliver opbygget en langt stærkere revolutionær venstrefløj – som netop har fokus på mobiliseringen blandt almindelige arbejdere, studerende osv.

Alle på venstrefløjen bør begræde SYRIZAs kapitulation – vi har ikke ønsket SYRIZAs nederlag til højrefløjen.

Men det er ikke nok at begræde – eller bortforklare. Det er nødvendigt at organisere et alternativ, så vi har en chance for at vinde næste gang.

Hvilken skole møder du?

Tusinder af elever og studerende er startet på en ny uddannelse eller et nyt år.

Vi vil over de kommende numre forsøge at tage temperaturen på et uddannelses-system, der de seneste årtier kun har oplevet nedskæringer og mere kontrol.

Fra førskole-børn til universitets-studerende er billedet sammenligneligt: Den nye generation skal uddannes til et arbejdsmarked, der bliver mere og mere brutalt.

Har du lyst til at bidrage med din oplevelse – eller din drøm om et andet system – så skriv en mail til breve@socialister.dk

PS: Løkke-regeringen vil – med Dansk Folkepartis velsignelse – spare 8,7 milliarder kroner på uddannelsesområdet over de næste 4 år.

Velkommen til erhvervslivets vidensmaskine

1. september startede et nyt hold af 1. års-studerende på landets universiteter. Fremdriftsreformen har lagt helt klare rammer for, hvad de kan forvente.

Af Marie Jæger, foto: Mette Kramer Kristensen

Du skal gennemføre 30 ECTS (svarende til 1 semesters fuldtidsstudie) i de planlagte fag. Du skal gå til eksamen i alle fag, og hvis du dumper, skal du til re-eksamen umiddelbart efter første eksamensforsøg.

Hvis du dumper igen, kan du godt vente med at bruge dit tredje eksamensforsøg – men du skal tage højde for, at det kommer oveni de 30 ECTS, du SKAL gennemføre næste semester.

Universitetet bliver en ECTS-fabrik. Du er hele tiden nødt til at koncentrere dig

om din næste eksamen. Faglig fordybelse er en af de ting, reformen ikke efterlader meget plads til.

Mere stress, dårligere trivsel, dårligere læring

Dansk Magisterforening, Djøf og Ingeniørforeningen har sammen lavet en stor undersøgelse om studerendes forventninger til Fremdriftsreformen.

Undersøgelsen viser, at mange studerende forventer mere stress, dårligere trivsel og dårligere læring. Studerendes bekymringer er berettigede.

Selvfølgelig er Fremdriftsreformen en stressfaktor. Dit studie bliver som samlebandsarbejde – hvis du ikke får flyttet ting hurtigt nok, hober de sig op på dit bord.

Hvis du har mulighed for, at studere i den

takt, som det er planlagt, så er det jo ikke et problem. Men sådan er virkeligheden bare ikke for de fleste mennesker. Og de vil blive hårdt ramt af reformen. For en del af dem, vil det simpelt hen ikke være muligt at gennemføre en universitetsuddannelse.

Dit studie bliver dårligt betalt lønarbejde

Det at studere bliver struktureres ligesom lønarbejde – der er mere kontrol med, at du gør lige præcis det, du forventes at gøre i det tempo, der dikteres. Der er en strukturel kontrol hele tiden, hvor der bliver fulgt op på, om man har bestået 30 ECTS.

Der er IT-systemer, der hele tiden følger med i, hvor langt du er, sørger for, du kommer til samtale, hvis du kommer bagud, og at du automatisk hele tiden tilmeldes nye

ECTS. Friheden til selv at tilrettelægge studiet minimeres. Alle studerende er nødt til at gøre det samme hele tiden i samme takt.

Den nye borgerlige regering er ikke just et lyspunkt i de danske universiteters lidelsesberetning. Den nye forskningsminister, Esben Lunde Larsen har ingen ambitioner om at slække på kravene til de studerende eller give dem større frihed til at tilrettelægge deres studie, som de selv ønsker det.

Tværtimod, har han udtalt til Uniavisen, at han i fremtiden ser "en større inddragelse af erhvervslivet i forhold til det efterfølgende arbejdsliv - altså, at uddannelserne i højere grad evner at sende nyuddannede ud på et arbejdsmarked."

Glædelig semesterstart!

Gymnasiet ... mere og mere som en koncern:

Der skal være overskud på bundlinjen

Sidst i august mødte jeg Alexander og Rasmus til en snak om det gymnasium og VUC, de underviser på. Hvordan ser uddannelsen ud, sammenlignet med da de selv gik i gymnasiet?

Af Anders Bæk Simonsen

Rasmus underviser i historie og samfundsfag på VUC i Vordingborg. Alexander underviser i det samme på Ishøj Gymnasium.

Hvordan ser gymnasiet og VUC ud i dag i jeres øjne?

Alexander: Det er forskelligt fra skole til skole, men tendensen er klar nok: Eleverne kan forvente undervisere, der har mindre tid til dem, der er mere korte for hovedet og har mindre tid til at tage bestik af den enkelte elevs situation.

Sorterer socialt hårdere

Vi uddanner jo også til krise og arbejdsløshed, som er et vilkår. Der er mindre fokus på at lære noget, fordi det er spændende. Og karakterkravene fylder mere.

Jeg oplever en skole, der sorterer socialt hårdere.

Rasmus: Mine kursister har virkelig travlt. Der er hele tiden krav fra ledelsen om, at de skal være studieaktive. Det er ikke nødvendigvis et pædagogisk mål.

Vi skal hele tiden tage de her snakke om studieaktivitet, men OK13 (overenskomsten i 2013; red.) har betydet, at tiden til det pædagogiske bliver nedprioriteret.

Ledelsen ønsker, at vi er mere fleksible. Og når der ikke længere er klare regler for hvor meget forberedelsestid, man har, og vi samtidig skal have flere undervisningstimer, betyder det, at vi får færre forberedelsestimer.

Presset går ud over det pædagogiske: Kan jeg nå den individuelle snak med eleverne i en klasse med mindst 25 om studieaktivitet?

Alexander: Samtidig ved vi, at der er kommet færre penge til uddannelserne fra staten over et stykke tid. Især skoler med højt frafald er over tid blevet økonomisk skævvredet.

Så de skoler, der ligger i udkanten eller

i områder, man kan kalde for "uddannelsesfremmede", vil over tid have færre ressourcer til f.eks. forberedelse og ordentlige pædagogiske rammer.

Vilkårlighed

Det hele er med til at skabe en vilkårlighed. Dels på det enkelte lærerværelse, hvor man ikke kan få indblik i ledelsens fordelingsnøgle, og dels mere overordnet. Det er faktisk svært overhovedet at få en diskussion med ledelsen om ens egen prioritering af opgaverne.

Det er i det hele taget ikke særligt gennemskueligt. Vi mangler altså et overblik, og det forekommer mig ikke, at fagforeningen har lavet nogle opgørelser over, hvad det har betydet i forhold til mere arbejde sammenlignet med før.

Alexander: På min skole vælger koncernen sidste år, at der skulle spares fire mill. kr., så næsten en tredjedel af lærerstaben ryger ud på baggrund af et meget lille fald i elevoptaget. Det giver et meget hårdere arbejdspress.

Den lokale ledelse anerkender, at det er

svært at have flere hold. Men svaret er, at jeg bare skal bruge mindre tid på forberedelse.

Andre steder har man op mod 26-28 konfrontationstimer (undervisningstimer med ens hold; red.).

Kombineret med, at det er elevoptag, hvor man også har med hårdt socialt arbejde at gøre, ja, så er det hårdt, og folk går ned med stress.

Overskud på bundlinjen

Rasmus: På min skole er ledelsen vokset markant. Vi optager mange elever som følger af kontanthjælpsreformen. Men vi har ikke en psykolog tilknyttet, hvilket ellers vil være nærliggende, når vores kerneopgave er at hjælpe eleverne igennem.

I stedet bliver det truslen om at tage folks SU, hvis de ikke laver deres opgaver og møder op. Koldt og kontant simpelthen.

Det bliver tænkt mere og mere som en koncern: Der skal være et overskud på bundlinjen, så der skal bare flere og flere elever ind. Man tænker ikke på, om man har rammerne til det.

Dette er 4. artikel i kvindekampstemaet, læs de andre om kvindeundertrykkelsens oprindelse, kvindeundertrykkelse i dag og kvindekamp i starten af 1900-tallet på socialister.dk. Næste artiklen er om kvindekamp i dag.

Kvindekamp i 70'erne

I 60'erne og 70'erne nåede kvindekampen sit andet store højdepunkt. Det startede i USA, men spredte sig internationalt. Kampen betød massive fremskridt, som ændrede kvinders liv radikalt.

Af Christine Kyndi Bergen

For bare 60-70 år siden var kvinders forhold markant anderledes: Økonomisk var de fuldstændigt afhængige af deres mænd. Det var ham, der tjente pengene og kontrollerede familiens økonomi.

Mange ugifte kvinder havde arbejde – men ufaglærte eller lavt-uddannede jobs med dårlige forhold.

Men når hun blev gift, forventedes det, at kvinden forlod sit job for at blive hjemmegående (selv om det tit var nødvendigt for gifte kvinder at tage dårligt betalte småjobs for at få familiens økonomi til at hænge sammen).

At få et barn uden for ægteskabet var en social katastrofe for en kvinde. Aborter kunne kun tildeles under ganske særlige forhold. Tusinder af kvinder satte hvert år liv og helbred på spil for at få foretaget illegale aborter.

Og der var snævre rammer for hvad, der blev forventet af dig, hvis du var en kvinde.

Kvindebevægelsen i 1970'erne var med til at ændre alt dette. De sejre, den vandt, har ændret kvinders liv.

Uafhængighed

Det var mangel på arbejdskraft, som trak kvinderne ud af hjemmet og ind på arbejdsmarkedet.

Det store økonomiske opsving efter 2. verdenskrig betød, at der var brug for langt flere arbejdere. Først blev behovet dækket ved at hente folk fra landbruget til byerne.

Men da den kilde til ny arbejdskraft var udtømt, begyndte kvinderne at komme på arbejdsmarkedet. Fra 1960-90 voksede arbejdsstyrken i Danmark med 1 million – ud af dem var 85 pct. kvinder.

Faldende børnetal (i 1955 var det gennemsnitlige antal børn

pr. familie 2,5) og teknologiske fremskridt (fx vaskemaskine, køleskab) betød, at det ikke længere var så hårdt og tidskrævende at passe hjem og børn. Sammen med daginstitutioner (og bedre tilbud om pasning af gamle og syge) muliggjorde det kvindernes indtog på arbejdsmarkedet.

Gratis børnepasning havde længe været et af kvindebevægelsens krav – nu var staten villig til at tilbyde børnepasning (dog mod betaling) i stor stil, for at kvinder kunne blive arbejdere i den voksende økonomi.

Samtidig begyndte flere og flere kvinder at tage længere uddannelser.

Kvindens nyfundne økonomiske uafhængighed af manden betød, at de begyndte at stille krav om forbedringer på andre områder – bl.a. ligeløn, bedre og billigere børnepasning, fri abort og bedre prævention.

Et opgør med borgerligheden

Det borgerlige Dansk Kvindesamfund var den eneste kvindesagsbevægelse, som havde overlevet nedgangen i kvindekampen fra slutningen af 1910'erne – og den eneste organisation af sin slags i Danmark.

Men i 60'erne begyndte der at opstå intern splid i organisationen – bl.a. centreret omkring Dansk Kvindesamfunds Ungdomskreds,

som i 1965 lavede et program, der fx krævede fri abort, ligeløn, 6 timers arbejdsdag, flere børnehaver og vuggestuer, kollektivt byggeri med fællesspiserum og afskaffelse af forsøgerbegrebet.

Programmet (og Ungdomskredsens planer om at arrangere "abortrejser" til lande, hvor det var nemmere at få abort) betød et brud med Dansk Kvindesamfund i 1968 og stiftelsen af "Individ og samfund".

De radikale unge blev nogle af forløberne for rødstrømpebevægelsen.

Utilfredsheden med uligeløn i slutningen af 60'erne-starten af 70'erne nåede langt ud over Rødstrømpekrede og betød flere demonstrationer. Fx blev pladsen foran Forligsinstitutionen i 1971 vidne til en af de største kvindepolitiske markeringer siden 1915, hvor kvinder vandt stemmeret.

I 1971 låste ufaglærte kvinder på Thrige-Titan i Odense direktionen inde i direktions-lokalerne og sagde, at de først ville lukke dem ud, når de gav ligeløn.

Også debatten om fri abort spredte sig til mange arbejdspladser.

"Det personlige er politisk"

Rødstrømperne ville gøre op med de snærende forventninger til kvinders udseende, opførsel osv.

Rødstrømpernes første aktion var på Strøget mod tøj- og kosmetikbutikker – en aktion, der endte ude hos de kvindelige arbejdere på Tuborg, hvor der blev diskuteret ligeløn.

Rødstrømperne lavede flere aktioner mod modebutikker, ugeblade og skønhedskonkurrencer hvis forvrængede billede af kvinder, de ønskede at gøre op med. Samtidig var der meget fokus på et personligt opgør med samfundets undertrykkende forventninger til kvinders opførsel og skønhedsidealiser.

Patriarkatet og kapitalismen var kvindefrigørelsens fjender.

"Traditionel kvindelighed" fastholdt kvinder i en underlegen position i forhold til manden og lod "skønhedsindustrien" profitere på kvinder. I "Kvinde Kend Din Krop" fra 1975 skriver de:

"Mode- og kosmetikindustrien har alvorligt brug for at vi ikke befrier os, men forbliver underdanige skønhedsapostle. Kvinder vi må sige stop, og det nu. Hvorfor skal fabrikanterne tjene fedt på det, de har defineret som vores fejl. Vi vil ikke finde os i det mere. Vi vil have lov at være os selv og ikke udnyttes af andre."

"En rødstrømpe er af hunkøn en rødstrømpe er socialist"

Sådan beskrev Rødstrømperne sig selv i deres blad Qak. Ved opstarts-

mødet i 1970 blev de fremmødte mænd bedt om at gå – rødstrømperne organiserede separatistisk.

Et af de mere humoristiske slogans fra den tid er: "En kvinde uden en mand er som en fisk uden en cykel."

Men for mange i bevægelsen blev separatismen udfordret af arbejdspladens erfaringer: Skal man strejke, er man stærkest, når mænd og kvinder strejker sammen.

Mange sejre

Vi kan takke rødstrømperne – og kvindekampen i 70'erne – for mange vigtige fremskridt for kvinders forhold.

Fri abort (1973), p-pillens frigivelse (1966), faldende løngab mellem mænd og kvinder, et opgør med mange af de undertrykkende forventninger til kvinders opførsel og "plads" i samfundet osv.

Kvindebevægelsen fik styrke fra det høje niveau i arbejderkampen, arbejderklassens selvtilid og tro på egne kræfter og venstrefløjens styrke. Men nedgangen for bevægelserne og venstrefløjens organisationer i slutningen af 1970'erne betød også nedgang i kvindebevægelsen.

Løngabet stiger igen, og kvindelighed er igen ved at blive "besat" af industrien. Men på trods af nedgangen i kvindekampen er det ikke lykkedes vores magthavere at rokke ved mange af de markante sejre kvindebevægelsen vandt i 70'erne.

*I sku ha hørt, hvordan jeg sang,
da jeg smed puddercremen ud,
og jeg har solgt mit fulde smykkeskrin
for allerhøjeste bud,
nu har jeg kun kulørte perler,
ingen ørenringe mer,
og familien fatter ingenting,
men det jo hvad der sker.*

- Rødstrømpesang

Enhedslistens årsmøde

“Medlemmerne er alt for dårligt inddraget”

Enhedslisten holder årsmøde 26. - 27. september. Vi har talt med Marianne Rosenkvist, medlem af EL's hovedbestyrelse, om udviklingen i partiet.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Hvad er din opsamling på tiden under den røde regering?

Det lykkedes ikke at trække den “røde” regering til venstre. Det tror jeg der er bred enighed om i partiet.

Spørgsmålet er nu, hvordan vi skal agere på den erfaring? Bliver vi bedre til at støtte op om bevægelserne, som kan være med til at lægge et pres uden for folketinget?

Du har været med til at formulere en kritik af Enhedslistens valgkamp. Hvad består kritikken i?

Jeg mener, vi begik den fejl i valgkampen, at vi sagde, at Thorning er bedre end Løkke. Det tror jeg ikke, vi skulle havde fokuseret på.

Vi skulle derimod have været meget mere konkrete i vores kritik af fx dagpengereformen og skolereformen.

Et af de helt store problemer ved vores valgkamp var den manglende inddragelse af vores medlemmer i udarbejdelsen af vores valgkamp.

Vores medlemmer har nemlig trådt ud til de virkelige problemer, som de oplever i samfundet, og som derfor skal fylde i vort parti.

Enhedslistens organisation

Hvad er på spil på årsmødet i Enhedslisten?

Det som bliver den store debat er organisationspapiret – hvor skal Enhedslisten bevæge sig hen som organisation?

Et af de store problemer er, at medlemmerne er alt for dårligt inddraget. Det kan faktisk være lidt svært at se, hvad det er for virkelige udfordringer, som det her organisationspapir forsøger at løse.

Jeg mener ikke, at papiret tager fat om de faktiske reelle udfordringer, som vi står overfor. Fx inddragelse af vores medlemmer i politikudviklingen i partiet bliver ikke berørt.

Der her organisationspapir er blevet til ud fra det udsyn, som de, der sidder i toppen af Enhedslisten, har.

Skal vi kun have årsmøde hvert andet år? Skal vi have et talentudvalg til HB? Skal vi have kortere årsmøder? Skal vi afskaffe mindretalsbeskyttelsen osv.

Jeg regner bestemt med at mindretalsbeskyttelsen til valget til Hovedbestyrelsen får lov til at overleve. Den er så indgroet i den måde, vi er vant til at organisere os på i Enhedslisten.

Et traditionelt parti?

Lidt provokerende vil jeg sige, at Enhedslisten minder mere og mere om et traditionelt socialdemokrati. Hvad siger du til det?

Så vil jeg sige, at det er svært at sige, at Enhedslisten er én ting, for der er jo afdelinger som er autonome. Men hvis du siger Enhedslistens folketingsgruppe agere meget mere som et almindeligt parti så vil jeg give dig ret.

I hele den måde, man tænker forhandlinger i folketinget på og stemmer for finanslove, virker vi som et normalt parti. Vi har tidligere stået mere fast og været mere systemkritiske, end vi er i dag.

Tror du Enhedslisten fortsætter med at udvikler sig imod et mere normalt parti?

Jeg ved det ikke, det håber jeg ikke. Men jeg tænker ikke, at det er givet på forhånd, hvor Enhedslisten går hen.

Der er faktisk et rum til, at man kan mene noget andet, og man kan komme med en anden vision end den, som bliver udstukket fra toppen.

Corbyn og Sanders:

Fremgang for radikale kandidater

I både Storbritannien (Jeremy Corbyn) og USA (Bernie Sanders) har venstreorienterede kandidater fået uventet opbakning – til skræk for både ledelsen i deres egne partier og borgerlige kommentatorer.

Af Charlie Lywood

Jeremy Corbyn stiller op til posten som leder af Labourpartiet i Storbritannien. Bernie Sanders, senator fra Vermont, stiller op til valget af Demokraternes præsidentkandidat i USA. Begge samler møder med flere tusinde begejstrede tilhængere.

I Jeremy Corbyns tilfælde ser det ud til, at han har en endda meget god chance for at vinde valget som Labours nye leder efter Ed Miliband (der tabte valget til den konservative Cameron fornylig). Og de seneste meningsmålinger viser, at selv med Corbyn som leder scorer Labour lige så godt som de Konservative.

Mod ulighed og nyliberalisme

Ligesom SYRIZA i Grækenland og Podemos i Spanien argumenterer begge kandidater imod nyliberalismen og næsten samtlige politike-

res svar på krisen: Gør de rige rigere og lav “reformer”, der øger uligheden i samfundet.

Corbyn siger for eksempel til The Guardian om det håb, hans budskab har skabt: *“Det er ligesom når du tager proppen af en flaske, og bruset vælter ud. Dette brus er fuldt af optimisme, fuldt af håb. Det handler om lighed i samfundet, om social retfærdighed, om fred.”*

365.000 nye mennesker har meldt sig ind i Labour op til afstemningen. I alt skal 600.000 stemme.

Labour-toppen gør alt for at tilsvine Corbyn. Deres slogan er ABC: “Anyone But Corbyn” (‘Alle andre end Corbyn’).

Byg en græsrodsbevægelse

Bernie Sanders siger til Politiken:

“Ingen i det Hvide Hus har magt til at gå imod de store selskaber og milliardærerne alene. Den eneste måde at skabe forandring på er at opbygge en græsrodsbevægelse, skabe en politisk revolution, holde sammen og skabe den forandring.”

Han tiltrækker store folkekængder til sine møder. Han er nummer to efter Hillary Clinton i kapløbet om at blive Demokraternes

kandidat til præsidentvalget næste år.

Forandringens vej

Hvad er det, vi ser her?

Det, vi ser, er, at de store reformistiske, socialdemokratiske partier har forladt forandringens vej (selv små fremskridt) for det store arbejdende flertal.

De er brudt sammen politisk og har accepteret en logik, som gør, at de angriber almindelige mennesker for at skabe rigdom for de få – med et naivt håb om, at de så vil investere i jobs.

Denne politik har vist sig at være katastrofal alle steder for arbejderklassen.

Det åbner op for, at hidtil ukendte kræfter kan gå ind i det tomrum, hvor folk søger efter løsninger, som giver dem håb om en bedre fremtid.

Det kan være fremmedfjendske, nationalistiske partier – men det kan også være venstre-reformister som SYRIZA, Podemos og nu enkeltstående venstreorienterede kandidater som Corbyn og Sanders.

Også i Danmark

I Danmark kan man se samme tendens med Alternativets gennembrud og til dels Enhedslistens fremgang ved

valget i juni. Samtidig går DF frem og bliver landets næststørste parti.

Læren er, at der eksisterer et publikum – endda et stort publikum – for radikale svar på krisen.

Hvordan dette vil komme til udtryk i Danmark fremover er svært at spå om. Men hvis revolutionære socialister skal være relevante for dette publikum, skal de placere sig dér, hvor der er bevægelse, og vinde folk, som søger modsvar, med ideer og med organisering.

For det, der også er fælles for Corbyn og Sanders, er, at de reelt også har en mulighed for at organisere deres tilhængere. – Ikke bare til at stemme for dem, men også til at slå igen, når magten forsøger at knuse dem, som Euro-landene gjorde med SYRIZA i Grækenland.

Spørgsmålet er, om de vil det?

Artiklen er et genoptryk fra Socialistisk Arbejderavis nr. 341, oktober 2014.

Ja til åbne grænser

Situationen i Syrien og Eritrea betyder, at flere flygtninge kommer til Danmark. Sammen med debatten om østeuropæiske arbejdere har det været med til at genåbne debatten om grænsekontrol.

Af Christine Kyndi Bergen, foto:

For mange virker det "logisk", at der må være en eller anden form for kontrol med antallet af immigranter, der får lov at komme ind i landet.

Ideen om grænser og grænsekontrol bygger på nationalisme. Men hvis man ønsker at afskaffe kapitalismen, må man bekæmpe den nationalistiske logik.

Vi er alle i samme båd..?

Opdelingen i konkurrerende nationalstater er en naturlig følge af kapitalismens udvikling, og et af grundvilkårene i et kapitalistisk system. Men der findes også en ideologisk overbygning som skal retfærdiggøre opdelingen og dens konsekvenser – nationalismen.

Nationalismen er en ideologi, som prøver at "afskaffe" klassekampen ved at påstå, at alle, som bor i samme land, har fælles interesser. Denne logik er så stærk forankret i samfundet, at de fleste har accepteret den som naturlig.

Langt størstedelen af det politiske spektrum, fra den alleryderste højrefløj til langt ind på venstrefløjen, i fagforeningerne osv. – har accepteret nationalismens logik.

Det kommer ganske vist til udtryk på ret forskellige måder. Der er forskel på nationalismen i S-SF eller fagbevægelsen og hos de borgerlige.

Nationalisme og nationalisme

Når FOA's Dennis Kristensen, efter at have indgået en minusoverenskomst siger, at "man kan ikke sige andet, end at fagbevægelsen udviser solidt samfundshensyn med denne aftale", så er det netop et udtryk for forståelsen om, at vi alle – arbejdere og arbejdsgivere – er "i samme båd".

Også udsagn som "vi skal styrke Danmarks konkurrenceevne" (underforstået: sænk lønnen og hæv produktiviteten, så profitten kan øges) bliver langt ind i fagbevægelsen og på venstrefløjen accepteret som rigtige og nødvendige.

Der er naturligvis et stykke vej fra den form for nationalisme og så den, der kommer fra Dansk Folkeparti og det, der er værre.

Ideen om grænser og grænsekontrol bygger på nationalisme. Men hvis man ønsker at afskaffe kapitalismen, må man bekæmpe den nationalistiske logik. Billedet er fra en demonstration mod udvisninger til Afghanistan i maj 2013. Foto Mette Kramer Kristensen.

Men overgangen er flydende.

At acceptere nationalismens logik betyder at glemme klassekampen og støtte sit eget lands borgerskab – ikke kun imod andre landes borgerskaber, men også imod arbejderklassen i eget og andre lande.

I 1914 førte det til, at arbejderbevægelsens reformistiske ledere støttede deres "egne" borgerskaber i at lade arbejdere fra forskellige lande slå hinanden ihjel i millionvis.

Den dybe splittelse

Den nationalistiske logik om, at vi alle er i samme båd, er en enorm svækkelse for arbejderklassen – fordi den skaber et falsk fællesskab mellem alle "danskere" og sætter dette fællesskab i stedet for klassekamp og international solidaritet.

Fordi nationalismens logik er så alment accepteret, at den nærmest sidder på ryggen, er det den dybeste svækkelse i arbejderklassen.

Magthaverne forstår at spille på den svækkelse til at retfærdiggøre "nødvendige" forringelser. Men også til at udpege syndebugke for nedskæringer og arbejdsløshed. – De forsøger at aflede vores opmærksomhed fra klasse modsætningerne og skabe nye falske modsætninger.

Om det stigende antal flygtninge sagde Benedikte Kiær, konservativ borgmester i Helsingør, at: "regeringen skal åbent og ærligt fortælle borgerne, at der vil

blive taget fra skoler og ældrepleje, fordi vi en tid med nulvækst skal finansiere flygtninge".

Men det er politikere (som bl.a. hende selv), der har været med til at tage det politiske valg, at der skal være nulvækst i velfærden – mens de rigeste og virksomhederne får skattelettelser og forbedrede forhold.

Arbejderklassen er international

Vi må stå imod magthavernes forsøg på at skabe splittelse og intern strid i arbejderklassen – vi er stærkest, når vi står samlet.

Det gælder på tværs af køn, alder, faglærte/ufaglærte, offentligt/privat ansatte – men det gælder ikke mindst på tværs af grænser.

Som socialister ønsker vi, at man skal kunne leve og arbejde i det land, man vil. Alle bør have ret til at søge lykken dér, hvor de tror chancerne er størst.

Derfor går vi imod grænsekontrol og andre regler, som skal regulere, hvem der må rejse til og fra landet. Og vi går imod ethvert forsøg på at skabe splid i arbejderklassen på baggrund af nationalitet, religion osv.

Splittelse

Det er nødvendigt at overvinde den splittelse i arbejderklassen, som nationalismen har skabt.

Logikken om, at Danmark skal være "konkurrenceedygtig", betyder, at danske arbejdere konstant skal konkurrere med polske, tyske osv. arbejdere om, hvem der kan producere til de

dårligste løn- og arbejdsforhold – det er et ræs mod bunden.

Det betyder et pres for at skære ned på skatter og velfærd så den offentlige sektor i Danmark ikke "svækker konkurrenceevnen".

Men nøjagtigt de samme argumenter bruges i alle de lande, Danmark konkurrerer med.

Når arbejdere i Danmark, Tyskland, Sverige osv. alle sammen skal arbejde hårdere eller gå ned i løn af hensyn til konkurrenceevnen, så er det eneste resultat ... at alle arbejdere arbejder hårdere og går ned i løn.

Mens arbejdsgivere i alle lande tjener kassen, bliver vi andre fanget i en ond spiral mod bunden.

Så længe arbejderklassen er splittet af nationale grænser og hensynet til den "nationale interesse", vil kampen imod krisepolitikken stå meget svagere.

Vi har brug for international solidaritet for at forhindre magthaverne i at presse os ud i indbyrdes konkurrence og et ræs mod bunden.

Som revolutionære socialister har nationalismens logik intet at tilbyde os. Arbejderklassens befrielse er international. Som Karl Marx og Friedrich Engels skrev i Det kommunistiske Manifest allerede i 1848:

Proletarer i alle lande, foren jer!

Hvor kommer nationalstaten fra?

Nationalstater og grænsekontrol er nogle relativt nye fænomener, som opstod sammen med kapitalismen.

Under kapitalismen er virksomheder i konstant konkurrence med hinanden – det fører til at nogle virksomheder udkonkurrerer og overtager markedet fra andre virksomheder. På den måde koncentrerer kapitalen hos færre og færre virksomheder.

Disse virksomheder akkumulerer mere og mere kapital – de udvider deres produktion. For at kunne afsætte den stigende varemængde har virksomhederne brug for et marked som også udvider sig.

Virksomhederne har brug for en nationalstat til at beskytte deres interesser. Det gælder både over for andre lande – ved at sikre virksomhedernes adgang til råstoffer, større markeder. Og for at beskytte dem mod konkurrence fra kapitalister i andre lande.

Her træder nationalstaterne til med mere eller mindre åbenlys magtanvendelse – eller i værste fald med krig.

Men også internt: Staten sikrer virksomhederne ved at give adgang til en sund og uddannet arbejdskraft, griber ind ved strejker, osv. Og staten har brug for stærke og konkurrenceedygtige virksomheder for at kunne klare sig i den internationale konkurrence.

Stat og kapital er gensidigt afhængige af hinanden.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

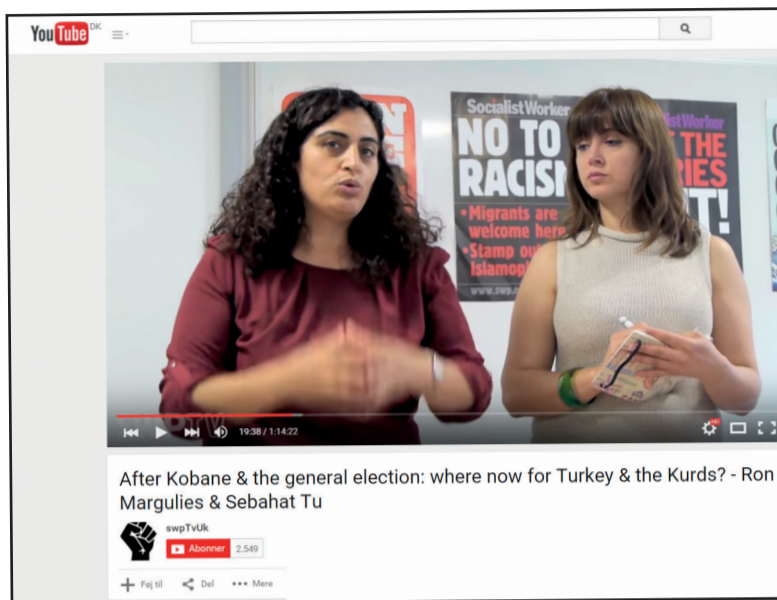
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres falledede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Videoer fra Marxism 2015

Nåede du heller ikke alle møderne på Marxism 2015 i London i sommers? Så er der håb endnu!

Over 75 af møderne er nu lagt på YouTube. Søg ”swpTvUk” på YouTube og vælg listen ”Marxism 2015” – eller brug linket: <http://bit.ly/1QkvQQS>

Fra Grækenland til genteknologi, fra leninisme til bøsser og lesbiske og fra Poulantzas til Palæstina – fyld dit liv med videoer fra Marxism 2015.

30.000 kr. til *Socialistisk Arbejderavis*

Med den nye borgerlige regering ved magten, er der mere end rigeligt at tage fat på.

Mange vil blive hårdt ramt af regeringens politik – både flygtninge og indvandrere, men også lønmodtagere, studerende, jobsøgende og bistandsmodtagere vil mærke nedskæringerne på egen krop.

Socialistisk Arbejderavis er og vil fremover være et talerør for modstanden og stå forrest i kampen. Men ingen avis uden penge! Derfor samler vi ind til Socialistisk Arbejderavis, for at vi kan fortsat kan være et talerør for modstand.

Intet beløb er for lille (eller for stort for den sags skyld)

Hvis du gerne vil give et bidrag, så kan du betale via Mobilepay 30 23 02 29 (Mette Olette). Eller via netbank på konto 5342 0000357669. Mærk indbetalingen ”Indsamling 2015”. Hver en krone tæller!

**IS/U på
facebook**

Socialistisk Arbejderavis: [facebook.com/SocialistiskArbejderAvis](https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvis)

Internationale Socialister/ISU: [facebook.com/groups/intsoc/](https://www.facebook.com/groups/intsoc/)

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Mødeemnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/lokalafid

København

Torsdag 10. sep.: 50 shades of bullshit. Kvindeundertrykkelse i dag
Torsdag 17. sep.: Hvad er anarkisme?
Torsdag 24. sep.: Udkantsdanmark – Myte eller realitet?
Torsdag 1. okt.: Politisk satire – Magtkritik eller mobning af

mindretal?
Torsdag 8. okt.: Ja til flygtninge – Nej til nedskæringer! Hvordan vælter vi Løkke?

Torsdag 15. okt.: Den russiske revolution, 1. del.

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 17. sep.: Marx's filosofi for forandring
Torsdag 24. sep.: Et andet universitet og uddannelsessystem
Torsdag 1. okt.: Revolutioner i

vor tid: Iran 1979
Torsdag 22. okt.: Ja til flygtninge – Nej til nedskæringer! Hvordan vælter vi Løkke?
IS/U Odense på Facebook: [facebook.com/groups/703272553037371/](https://www.facebook.com/groups/703272553037371/)

Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Torsdag 15. sep.: Hvad kan socialister lære af SYRIZA-regeringens kapitulation?
Torsdag 29. sep.: Marx's filosofi

for forandring
Tirsdag 6. okt.: Findes der en arbejderklasse i USA
Tirsdag 20. okt.: Ja til flygtninge – Nej til nedskæringer! Hvordan vælter vi Løkke?

Midtjylland

Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

PKK, Tyrkiet og imperialismen

Den 25. juli begyndte Tyrkiet igen at angribe og bombe den kurdiske bevægelse, PKK, efter en længere våbenhvile, ikke bare i Tyrkiet selv, men også i Irak.

Af Lars Granerud, foto: Mette Kramer Kristensen

Tyrkiet har forklaret det som en del af et to-fronts-angreb på terror, da de samtidig begyndte at bombe ISIS i Irak.

Det må uden tvivl have vakt lidt opsigt rundt omkring, da den amerikanske ledede koalition til at bekæmpe ISIS indtil dette punkt ikke bare har koordineret kampen med PKK, men decideret støttet PKK med våben.

Der var endda en længere periode efter PKKs første fremstød mod ISIS, at det blev diskuteret, hvorvidt man skulle fjerne PKK fra listen over terrororganisationer. Og endvidere omstøde de domme, som herboende kurdere har modtaget for at drive PKKs internationale tv-station, ROJ TV, her fra landet.

Her viser sig en sandhed omkring Vestens brug af ordet terror. For PKK har ikke ændret fremgangsmåde, opbygning af organisationen eller målsætning. Det eneste, der har forandret sig ved PKK, er, at de nu har en fælles fjende med Vesten.

Så man kan se, at den sande definition af udtrykket terror ikke handler om, om man angriber civile eller gør brug af frygt (hvilket Vesten også har været gode til), men om man står på Vestens side eller ej.

PKK er uden tvivl et af de mest demokratisk opbyggede og solidariske organisationer, der kæmper mod ISIS efter de flestes standarder.

Og USA-koalitionen samarbejder med klart mere tvivlsomme organisationer, der bliver kritiseret af selv moderate kommentatorer. Gode eksempler er Assad-regimet i Syrien eller de irakiske regeringsstyrker.

Det vestlige argument for at støtte PKK

Det har dog klart præget debatten, at koalitionen ikke støttede

PKK på grund af hverken deres ligestilling af kvinder, demokratiske opbygning eller en generel velvilje i den danske befolkning. Argumentet har hele vejen rundt været, at PKK er dem, der er bedst til at slå ISIS.

Dette udsagn viser kernen i det vestlige militære engagement i verden. Militærmagterne er ikke interesseret i hvilken natur regimet ved magten har, men kun i at det er loyalt over for Vesten, så de kan bibeholde deres kontrol over de økonomiske ressourcer, der gør en region interessant for dem.

Man behøver bare at se tilbage

på de tidligere regimer og bevægelser, Vesten har støttet, for at finde beviset for dette argument. Gennem størstedelen af den kolde krig overlevede op til flere fascistiske og undertrykkende regimer ene og alene på, at de var villige til at slutte sig bag USA's fane frem for USSR's.

Et godt eksempel er Pinochet i Chile, der kom til magten ved hjælp af et blodigt kup købt og betalt af CIA. Han afsatte den demokratiske valgte folkefrontspræsident Allende, som USA ville have afsat på grund af Allendes flirt med landboreformer og

nationalisering.

Pinochet brugte derefter de næste 17 år på brutalt at undertrykke Chile.

Om og om igen

Gennem historien har USA været gode til at vende sig mod de bevægelser og regimer, som de tidligere har støttet. Gennem 80'erne hældte USA flere milliarder i Taliban-bevægelsen, da deres kontrol over regionen blev udfordret af USSR. I løbet af 00'erne har USA hældt mange flere milliarder i at bekæmpe dem.

Da Iran begyndte at udfordre den amerikanske kontrol af Mellemøsten, hældte USA store mængder penge og våben ned i Irak og Saddams regime, og startede dermed en krig mellem disse to lokale magter. USA kæmpede efterfølgende to krige mod Saddams regime, da han stoppede med at adlyde USA.

Og denne historie fortsætter, da ISIS i stor stil gør brug af de våben, USA sendte til Irak i første omgang. Store dele af ISIS's militær var medlemmer af Saddams Baath-parti og har fået deres militære træning af USA.

Dette er imperialismens evigt gentagne historie.

De magter, der leder verden, vil blive ved med at støtte regimer og bevægelser ene og alene for at beholde deres kontrol over en region. – Lige indtil bevægelsen eller regimet indser deres potentiale til at frigøre sig fra kontrollen udefra, hvorefter verdensmagterne må finde sig en ny marionetdukke i regionen.

International Socialism 147

International Socialism er det teoretiske tidsskrift for vores britiske søsterorganisation, Socialist Workers Party. Der er flere vigtige artikler i nr. 147, der udkom i starten af juli:

Manoeuvres from above, Movements from below: Greece under Tsipras er skrevet lige inden krisen for alvor brød ud for SYRIZA og Tsipras i slutningen af juni. Den kigger på forholdet mellem bevægelserne nedefra og magthaverens spil.

Den marxistiske økonom Michael Roberts skriver i artiklen The global crawl continues om krisen, som han ser som en længerevarende depression, der modsat danske politikeres retorik ikke viser tegn på at lettes.

Ian Rappel skriver i artiklen Capitalism and species extinction skræmmende, men nøgternt om kapitalismens økologi.

Mark O'Brien fortsætter i Revolutionaries in the unions: The reality of the strike en debat, der kørt over flere numre, om forståelsen af arbejderklassens kampbetingelser i dag. Desuden er der analyse af det britiske valg, artikler om den tyske revolution, om Trotskij og den spanske borgerkrig, ISIS, 'satire og Charlie Hebdo' og ikke mindst en længere anmeldelse af Tamás Krausz: Reconstructing Lenin: An Intellectual Biography + andre anmeldelser.

Artiklerne kan alle læses online på isj.org.uk – eller du kan købe tidsskriftet for 60 kr. på modstand.org.

150 millioner i generalstrejke i Indien

Den mange millioner store strejke 2. september mod BJP-regeringens arbejdsgiver-venlige politik ser ud til at have været en succes.

Af Jørn Andersen

150 millioner (ifølge nogle medier op til 300 millioner) deltog i strejken ifølge indiske medier. Strejken fik

opbakning i såvel den private som den offentlige sektor.

Hvis tallet holder er der tale om Indiens (og dermed verdens) hidtil største strejke. I februar 2013 strejkede omkring 100 millioner i den indtil da største strejke i Indien.

Kravene fra de strejkende er gendelige andre steder fra: Mod prisstigninger, krav om flere ar-

bejdspladser, mod udvanding af arbejderbeskyttelse, bedre social sikkerhed, højere mindsteløn og pension, samme løn og arbejdsforhold for underleverandør osv.

Mod arbejdsgiverpolitik

Strejken er den 16. landsdækkende generalstrejke siden 1991 – mod skiftende regeringers nyliberalistiske angreb på arbejderklassen.

Den var indkaldt af et samarbejde mellem 10 centrale fagforbund. To fagforbund, der støtter regeringspartiet, BJP, sprang fra i sidste øjeblik.

BJP er det ene af Indiens to store partier (det andet er Kongrespartiet). BJP er yderst nationalistisk, USA-venligt og arbejdsgivervenligt.

Selv om Kongrespartiet har en mere progressiv profil, har de reelt gennemført de samme angreb, når de har været i regering. Generalstrejken i februar 2013 var således vendt mod den Kongresparti-ledede regering.

Socialisme for begyndere

Arbejde og kapital

En arbejder er én, der kun har sin arbejdskraft at sælge. En kapitalist ejer større eller mindre dele af produktionsapparatet.

Af Jørn Andersen

Dette forhold mellem to klasser af mennesker har i stigende grad gennem de sidste 200 år defineret den verden, langt de fleste mennesker lever i.

Selvom det oftest er sådan, at arbejdere er fattige, og kapitalister er rige, så er det ikke det afgørende kendetegn ved et kapitalistisk system.

Kontrol

Det grundlæggende ved kapitalismen er, at det store flertal af befolkningen er frarøvet kontrollen over produktionsapparatet – maskiner, kontorer, transport-system osv.

Den kontrol har et meget lille mindretal af magthavere. Hovedparten kontrolleres af langt under 1 pct. af befolkningen – i Danmark nogle få tusinde mennesker.

I kraft af denne kontrol kan dette privilegerede mindretal samtidig bestemme

hvem blandt det store flertal, der skal have lov til at sælge sin arbejdskraft til dem.

Først når kapitalisten køber deres arbejdskraft, kan der produceres nye varer – hvad enten de er fysiske eller tjenesteydelser. Det er kun arbejdskraften, der kan tilføre ny værdi til kapitalistens råstoffer og produktionsapparat og skabe nye varer.

Globalt

Dette sociale forhold mellem den enkelte arbejder og den enkelte kapitalist gælder globalt.

Fra USA til Indien, fra Danmark til Vietnam, fra Brasilien til Rusland kan arbejderne verden over, når de mødes, umiddelbart identificere sig med truslen om arbejdsløshed, manglen på kontrol over ens arbejdssituation osv.

Selv om løn- og arbejdsforhold kan variere enormt, så er det grundlæggende forhold mellem lønarbejde og kapital ens og genkendeligt verden over: Kapitalisten bestemmer, arbejderen adlyder.

Arbejderklassens magt

Men arbejdernes magtesløshed er kun den ene side af mønten.

Selv om den enkelte arbejder reelt er magtesløs over for kapitalisten og i hverdagen er tvunget til at adlyde, så er kapitalisten også afhængig – ikke af den enkelte arbejder, men af at der er arbejdere, der vil arbejde for ham/hende.

Det betyder, at hvis arbejderne organiserer sig sammen, så kan de begrænse kapitalistens magt ved at nægte at arbejde. Kapitalisten sidder så tilbage med et dyrt betalt produktionsapparat – men uden arbejdere.

Det er den magt, arbejdere bruger, når de strejker eller organiserer sig i fagforeninger osv. og tvinger arbejdsgiverne til at give indrømmelser.

Bag enhver indrømmelse fra den herskende klasse ligger strejkevåbnet – enten direkte eller som udtalt trussel. Det lille mindretal af magthaverne er bange for arbejderne organisering.

Revolution

Det mest grundlæggende i marxismen er, at arbejderklassen kan bruge sin magt til langt mere end blot at få små indrømmelser fra magthaverne.

Mens kapitalisterne er helt afhængige af arbejderne, så er arbejderne kun afhængige af kapitalisterne, fordi kapitalisterne har tilranet sig magten over produktionsmidlerne.

Arbejderne kan altså sagtens undvære kapitalisterne, men ikke omvendt – forudsat at arbejderklassen tager fabrikker, kontor, institutioner fra dem. Og arbejderklassen har magten til at gøre det.

Det betyder, at arbejderklassen i kraft af sin uundværlige rolle i produktionen – og dens evne til at handle kollektivt – kan skabe fundamentet for en helt anden type samfund end kapitalismen.

Den største klasse

Gennem de seneste 10-20 år er arbejderklassen blevet den største klasse på verdensplan. Det kan bl.a. aflæses i stør-

relsen af de største strejker – “generalstrejker”.

I maj 1968 fandt den hidtil største strejke sted i Frankrig: 6 millioner deltog.

I december 1986 deltog 15 millioner i en strejke i Brasilien.

I februar 2013 strejkede 100 millioner i Indien – og mens dette skrives, er det netop blevet overgået af endnu en strejke med 150 millioner deltagere, også i Indien (se side 15).

Klassebevidsthed

De fleste strejker bliver ikke brugt til arbejderrevolution, men til at aftvinge indrømmelser fra arbejdsgivere eller regeringer.

Forudsætningen for revolution er ikke kun arbejderklassens størrelse og evne til at strejke – men også at arbejderklassen selv er bevidst om, at dens magt kan bruges til at stoppe kapitalismen.

Det problem kigger vi nærmere på i næste nummer.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N